

després
del 29-M...

NO PAGAR EL DEUTE!

nº 115 abril/maig 2012 - donatiu 2 euros

Editorial

pàg 3

Pàg centrals:

pàg 12-13

Després del 29M, continuïtat!
i no pagar el deute

Política: Eleccions autonòmiques

pàg 4-8

Pressupostos Generals de l'Estat

BBVA compra Unnim per un euro

Vaga General del 29M

pàg 10-11 i 15

Sindical: Solidaritat amb Somontes,

pàg 9 i 15-17

Escoles bressol Barcelona, Aeroport
Barajas, ERO a CCOO Catalunya

Internacional:

pàg 15-20

Bolívia, Argentina, Bòsnia, Grècia

Suplement:

1 Mayo a Regueb (Tunísia) En solidaritat amb Síria!

Per la reconstrucció de la IV Internacional

La source des femmes (La fuente de las mujeres),

del director romanès Radu Mihaileanu.

En un poblet àrab que no se sap exactament on cau, encara que alguns situen a Marroc i que podria estar tant pel nord d'Àfrica com per l'Orient Mitjà, les dones han d'anar a buscar l'aigua dalt d'una muntanya i carretejar-la a coll. I ho fan des de sempre sota un sol que bada les pedres. Fins que una jove, Leila, demana que els homes canalitzin l'aigua fins el poble per a que aquest tingui una font.

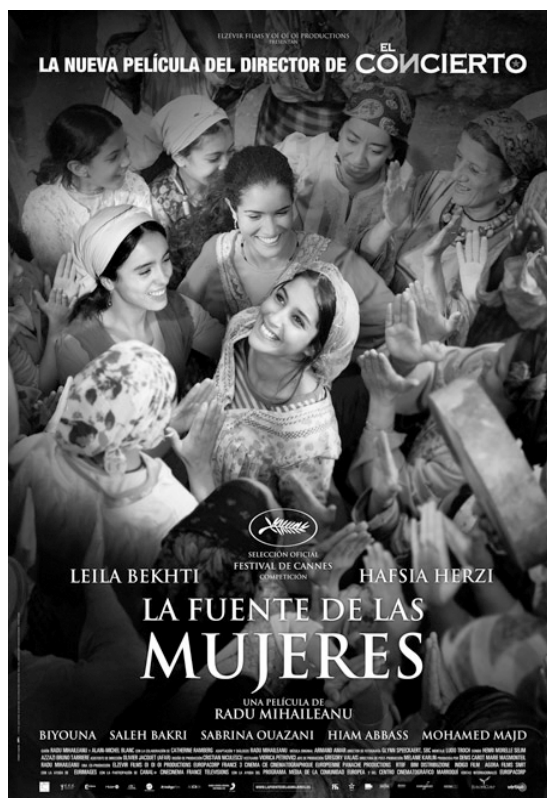
Aquesta demanda posa en qüestió l'ordre establert i desencadena reaccions de tota mena. El marit de Leila fins i tot arribarà a perdre la feina, i se'l considerarà també culpable de la demanda perquè li va ensenyar a llegir i escriure. Però Leila vol arribar fins el final i convenç les dones per fer una vaga d'amor: res de sexe fins que no hi hagi una font.

La història té molt bones intencions, està recreada com un conte per fer-la més dolça: apareix la rebel·lió d'unes dones que són bèsties de càrrega contra la submissió total de la qual són víctimes, apareix un masclisme ferotge i violent molts cops, apareix l'educació com a via per a la conscienciació... temes durs i que són tractats amb certa delicadesa.

Les crítiques acusen el director (també vam recomanar aquí el seu film «El Concierto») de mostrar massa obertament totes les cartes, de ser excessivament transparent i d'explicar la història de cara. I quan es diu d'algú que és massa directe significa que és poc sutil: el seu discurs queda clar d'inici.

Les faules no tenen bona premsa, deu ser perquè ja se sap d'entrada que contenen una moral, que els seus protagonistes són estereotips i que acabaran feliçment, però resulta que malgrat tot això aquest relat té una gran intensitat, a més de molta tendresa.

Cal afegir dos aspectes externs de la pel·lícula que Javier Ocaña fa palesos en la seva ressenya del film. El primer, que Leymah Gbowee, defensora dels drets de les dones, va crear el moviment pacifista de Libèria i va impulsar una «vaga de sexe» al seu país fins que els dirigents dels diversos bàndols no es van assegurar a negociar la pau. I aquest fet no és una falla (apunteu que tampoc no se cita a la pel·lícula)

El segon, que aquesta obra és francesa –tot i que el director sigui romanès– i significa que la veurem a Suècia, Brasil, Holanda i Gran Bretanya. Però ja hi podeu apostar que no la veuran ni al Marroc, ni a Síria, ni a Egipte. Serveix d'alguna cosa intentar convèncer els convençuts?

Som davant un film combatiu que defensa els drets de les dones i, tot i no ser una obra magistral, és una peça digna. I necessària. I bella.

Continuar les mobilitzacions. Exigir el no pagament del deute.

La vaga general va ser molt important: va paralitzar de forma absoluta la gran indústria, amb menys repercussió en la petita i mitja empresa, autònoms i serveis. L'activitat als polígons industrials i el transport es va reduir als mínims, mentre les manifestacions de la tarda sumaven centenars de milers de persones a les grans ciutats, més d'un milió a tot l'estat. La gran tasca és que la vaga no quedi aïllada com un acte de protesta, que tingui una continuïtat. El més important és si el 29 M obre un nou període de mobilitzacions a tots els nivells, general, de sector o d'empresa... Aquesta és la qüestió que decidirà la valoració final d'aquesta vaga.

Com sempre abans, el Govern de torn minimitza la vaga dient que no canviarà ni una coma la seva política. Per tancar files i evitar qualsevol temptació, el ministre de finances alemany sortia en defensa del Govern popular: «La vaga general no va tenir prou suport com per impedir que el Govern continuï amb les reformes, que són necessàries». Les classes dominants i els seus governs temen la vaga general com una acció que uneix el que ells porten temps intentat dividir: la classe obrera.

L'endemà de la vaga, Rajoy presentava els «pressupostos més durs i restrictius de la democràcia». Descens de les despeses en un 9,6%, augment dels ingressos en un 12,5%. Però hi ha qui segueix guanyant i els qui paguen la factura: guanya la banca amb un deute que ja consumeix el 9'5%, un capítol de despesa major que tots els salaris de treballadors públics i, el segueixen els fons de rescat bancari i del FROB i l'aportació al «pla de rescat» a Grècia. També les grans empreses en aplicació de l'última reforma laboral i, en particular les elèctriques reben aportacions i la pujada de tarifes. I, a més, les grans fortunes poden acollir-se a l'amnistia fiscal.

Com més forts es veuen els «mercats» -és a dir la gran banca internacional- amb més afany exigeixen més i més, sota l'amenaça de desestabilitzar qualsevol estat i portar-lo a la fallida. La pujada de la anomenada prima de risc del deute espanyol és un suculent negoci d'anar prenent diners públics del BCE al 1%, en l'anomenada «barra lliure», mentre exigeixen el pagament del 5, 6 o 7% als estats que necessiten finançament. Però de tant estirar-la, la corda es pot acabar trencant. L'enorme pressió sobre els Governos per imposar duríssimes retallades, empeny a la recessió, que ja s'ha instal·lat a Grècia, Portugal i l'estat Espanyol, i amenaça estendre's a tota Europa.

El PP ha pogut constatar el cost polític que tenen les

seves mesures i com el crèdit electoral es gasta ràpidament al ritme de pujades de l'IRPF, reformes laborals... com s'ha vist en les eleccions andaluses i asturianes. Rajoy manté una còmoda majoria absoluta a les Corts per aprovar decrets i lleis, i una gran majoria de governs autonòmics i ajuntaments, però aquest poder no li assegura un govern fàcil ni tranquil.

La vaga va servir de nou per constatar el paper determinant que tenen encara les direccions de CCOO i UGT, una referència indiscutiblement majoritària a les zones industrials. Això hauria de fer reflexionar els sectors de l'esquerra que confonen les crítiques cap a CCOO i UGT -que n'hi ha, i moltes- amb una veritable ruptura de la classe obrera amb elles. Amb la vaga del 29M les direccions de CCOO i UGT han recuperat la iniciativa que havia passat a les mans de moviments com el 15M. Tan real és l'entreguisme de les direccions de CCOO i UGT com que no hi pot haver una política pel conjunt de la classe obrera sense tenir-la cap els dos grans sindicats.

Què faran ara CCOO i UGT? Tornen a demanar negociació, però el PP i el Govern han deixat clar que el tronc essencial de la Reforma és innegociable. Donen un altre termini més fins al

1er de maig, donen una altra vegada temps al Govern per recuperar-se i difuminar l'impacte de la vaga general. Volen mobilitzacions per obligar Rajoy a asseure's a la taula, però temen un procés continuat i progressiu que pugui portar a una classe obrera temerosa de perdre el treball però que manifesta un profund malestar, a sobrepassar el seu control.

Cal seguir exigint la continuïtat a la vaga general per tirar enrere la Reforma Laboral, per derrotar l'ofensiva capitalista generalitzada contra els treballadors/es. Aquests objectius són inassolibles sense un **Pla de lluita progressiu que**

**Pla de lluita progressiu
que inclogui noves
convocatòries de vaga
general...
-amb una política alterna-
tiva: o be es paga el deute
als banquers o be es
mantenen salaris,
pensions, serveis públics...
La nostra opció és clara:
que no es pagui el deute:
primer és la gent.**

inclogui noves convocatòries de vaga general. Cal preservar i donar continuïtat als comitès que s'han construït per a la vaga general discutint un balanç i la seva continuïtat.

Però la sortida no només és de rebuig contra les mesures, sinó també d'alternativa política: perquè o bé es paga el deute als banquers o bé es mantenen salaris, pensions, serveis públics i un pla de generació d'ocupació. La nostra opció és clara: que no es pagui el deute: primer és la gent. De la mateixa manera que en els anys 90 es va estendre per tota Amèrica Llatina aquesta exigència, avui es desenvolupa a Grècia o Portugal. I aquesta elecció ha d'estar en mans de la majoria, de la població

REFERÈNDUM JA. NO AI PAGAMENT DEL DEUTE.

8/04/12

LI

Eleccions autonòmiques

Advertiment al govern

Andalusia

Què farà IU?

El PP guanya en escons tot i que perd 160.000 vots respecte de les anteriors eleccions autonòmiques. L'augment respon al creixement de l'abstenció un 10% i la caiguda brutal dels socialistes, que perden 650.000 vots. El PP probablement

representació parlamentària que creix en nombre de vots, uns 120.000, i dobla el nombre d'escons. És el gran beneficiari de la combinació de rebuig a PSOE i PP. Aquest reforçament ve de la mà de l'aparició per primera vegada a

dir IU-CA presentava la seva ala esquerra, la menys relacionada amb la política de complicitats amb el PSOE.

La conseqüència d'aquest procés electoral és una polarització producte de la tensió social que genera la crisi amb el creixement de l'atur i la precarietat, amb polítiques de xoc des del Govern central i autonòmic que ataquen els més elementals drets. Però aquest procés l'ha pogut capitalitzar IU, i ara cal veure la gestió que fa d'aquests vots. És difícil separar els resultats de les eleccions a la

	Participació		PP /escons	PSOE /escons	IU-CA /escons
2012 autonòmiques	3.876.780	62'23%	1.567.207 / 50	1.523.465 / 47	437.445 / 12
2011 generals			1.982.091	1.590.844	359.521
2008 autonòmiques	4.451.693	72'67%	1.730.154 / 47	2.178.296 / 56	317.562 / 6

no podrà formar govern perquè s'ha quedat per sota del previst a les enquestes i els resultats en les generals del passat mes de novembre.

El fracàs electoral del PP ha estat la reculada en 400.000 vots respecte el que havia obtingut a les generals. Rajoy té el primer i seriós advertiment –repetit a Astúries davant la seva política (primeres mesures, reforma laboral...). Un ampli sector d'electors que va creure en el canvi, en només tres mesos de govern, el comença a qüestionar.

La celebració de Griñán com si hagués guanyat les eleccions no ens ha de confondre. El PSOE va perdre el 25% dels seus vots respecte a les anteriors autonòmiques i segueix perdent respecte de les generals del novembre passat, per molt que sigui un «èxit» que «només» perdés 70.000 vots. Aquests vots van a parar majoritàriament a una abstenció que es dispara i que segueix sent un termòmetre de l'allunyament creixent de la població de les eleccions i els partits parlamentaris, també respecte d'IU. No queda cap dubte del rebuig que ha causat entre el seu electorat la política dels governs Zapatero i els de la Junta Chávez-Griñán.

IU-CA és l'únic dels partits amb

les autonòmiques de Sánchez Gordillo, alcalde de Marinaleda, com a cap de llista per Sevilla. És a

Sense alternativa unitària a l'esquerra d'IU Corriente Roja abandona l'abstencionisme?

El vot a l'esquerra d'IU no creix significativament. El PCPE aconsegueix 4.070 vots (per 2.743 en el 2008, i 5.521 a les generals), CR en la seva coalició «Aquesta Crisi No la Paguem» (2.800) i del POSI sota «Socialistes i Republicans» (781). Probablement hi ha dos factors que podrien explicar que no es prossegueixi amb un avanç. El fet que Sánchez Gordillo cobria el flanc esquerre del fals «vot útil» de l'esquerra, i que no hi ha procés de confluència política de l'esquerra revolucionària capaç de presentar una alternativa a IU: CR es presenta desdibuixant un projecte polític sota els aires del 15M, Izquierda Anticapitalista crida a votar candidatures contra el sistema i En Lluita opta per l'abstencionisme.

CR va presentar una candidatura en coalició amb Iniciativa Ciutadana per la Transparència, sota el nom d'Aquesta Crisi no la Paguem, amb un resultat apreciable de 2.800 vots. Tot i que podríem discutir els termes de la candidatura, la salutem com a superació de l'anàlisi que feien a les generals, que els va portar a l'abstencionisme. En aquelles, CR va rebutjar participar en l'acord "Anticapitalistes" o a donar suport a alguna opció d'esquerres, justificant la seva posició amb eloqüents declaracions segons les quals, des de la reforma constitucional PP-PSOE i la petició del 0'1% de les signatures per formalitzar les candidatures, les eleccions eren antidemocràtiques -abans eren democràtiques?- i calia cridar a l'abstenció o vot nul

Rajoy

convocatòria de vaga general de quatre dies després. L'advertiment electoral al PP impulsa la mobilització. La convocatòria de mobilització encoratja parar els peus al PP.

IU davant un probable Govern PSOE a la Junta

Hi ha dues actituds aparents per a la conformació del Govern després de les eleccions. Una la d'IU Extremadura, en la qual, recollint el just rebuig de molts sectors d'esquerra i obrers a la política del PSOE, no es vota el Govern PSOE i es permet que el PP es faci amb el Govern. Una segona és la contrària com a Astúries o Catalunya, s'entra al govern del PSOE en minoria i

s'intenta escorar a l'esquerra el que es pugui... és a dir res de res. La primera opció és nefasta perquè s'entrega el poder al PP en nom del rebuig al PSOE; la segona no ho és menys, perquè es lliga l'esquerra a un Govern que seguirà sent de la patronal i la Monarquia.

No hi ha resposta llavors? Si IU fos un partit revolucionari hauria d'actuar com aconsellava Lenin treballant «com la soga que aguanta el penjat». Nosaltres no som neutrals entre el PSOE i el PP, deixem al PSOE governar, no ens comprometem en el seu govern i actuem des de fora -amb plena autonomia- exigint al Govern i mobilitzant al voltant de les necessitats de la població treballadora en una incansable política d'exigència i denúncia del Govern del PSOE. Però IU està lluny de ser un partit revolucionari.

Josep Lluís del Alcázar

Astúries Incipient gir a l'esquerra

El primer resultat que inicia un gir a l'esquerra –malgrat sigui amb retrocés en vots i sota el domini del

Els dos grans partits de la dreta perden 66.300 vots en menys d'un any entre eleccions autonòmiques

	2012	Maig 2011	Nov. 2011	2008
	autonòmiques		generals	autonòmiques
Participació	44%	33%	30%	38%
PP/escons	107.476 /10	119.767 /10	222.179	248.907 /20
FAC/escons	123.979 /13	178.031 /16	92.549	en el PP
PSOE/escons	159.811 /16	179.619 /15	183.170	252.201 /21
IU-CA/escons	68.827 /5	61.703 /4	83.312	58.114 /4
UPyD/escons	18.739 /1	14.640 /0	24.583	---

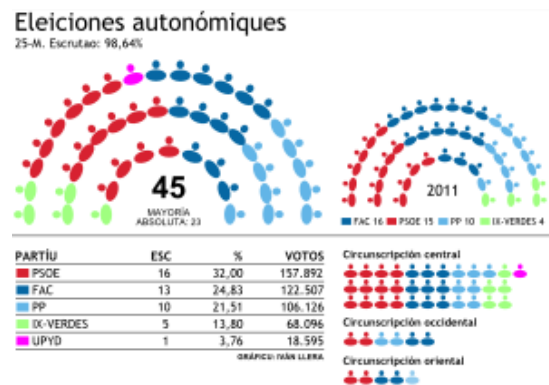
càstig a la dreta- de tot el cicle electoral s'ha donat en aquestes eleccions d'Astúries. El bloc FAC+PP perd un 3'5% dels vots, mentre que el bloc PSOE-IU puja un 5'5%. Caldria matisar el resultat de blocs amb UpyD que puja un 1'3%. El resultat s'inscriu en el mateix advertiment que suposen les eleccions andaluses per al PP i la política del Govern Rajoy, encara que és l'altre sector de la dreta, amb Álvarez Cascos al capdavant, qui més directament rep el càstig electoral.

i una mica més de 83.000 vots des de les generals, és a dir un 25% dels votants de novembre o de les anteriors eleccions autonòmiques no van tornar a votar la dreta. La major part d'aquest electorat va a l'abstenció, que obté una xifra rècord amb 11 punts de

creixement. Similar al que va passar a Andalusia: el rebuig a participar pesa més que la simple explicació del cansament per la repetició electoral.

El PSOE puja de diputats perdent vots, 19.800 en un any, és a dir l'11%. I si ho comparem amb les anteriors del

2007, gairebé 92.400 vots, és a dir, més del 36%. També perd més de 23.000 vots respecte de les generals de novembre. Així doncs la seva victòria en nombre de diputats no modifica la tendència a la reculada i el rebuig. De nou IU apareix recollint una part d'aquest rebuig per l'esquerra, encara que d'una manera menys clara que a Andalusia, potser perquè el perfil que presenta a Astúries és més continuista amb l'experiència de govern anterior.

Els pressupostos de l'austeritat

En total, 27.300 milions de «retallada». Reducció de les despeses d'un 9,6% (122.083 milions en total). Augment dels ingressos d'un 12,5% (fins a 119.233 milions). El pagament d'interessos pel deute creix el 5'5% i se situa com la segona partida de despesa.

Fiscalitat. Paguen més els treballadors/es i les classes populars; la patronal paga menys.

* «Amnistia» per als grans defraudadors fiscals. **Rentat confidencial de diner negre.** Calculen rentar 25.000 milions de diner negre i cobrar el 10% (2.500 milions), sense multa, sanció ni pena pel delictes.

* S'imposa un 5,5% de retallada en despeses per cobertura de l'atur, tot i que a finals d'any hi haurà 631.000 treballadors més en atur i 2 milions d'aturats sense ajudes. Pel que no hi ha amnistia és per al frau en el cobrament de la prestació.

* Es consolida l'increment de l'IBI i de l'IRPF

* Ahora es reduïxen els beneficis fiscals aquest any un 5,6% respecte 2011, però en la seva distribució, les bonificacions de l'IRPF baixen un 9,2%

(per habitatge habitual cauen el 13,4%, la deducció per maternitat un 12,6% i per lloguer d'habitatge habitual un 16,8%). En l'impost de societats, al contrari, els beneficis fiscals es reduïxen tan sols un 1,7%.

Ocupació. Només creix l'ajuda a l'empresari, no a l'aturat.

* Reducció del 21,3% per a foment de l'ocupació. Dels 5.764 milions que tindrà aquesta partida, es redueix la formació, però creix, respecte de 2011, la part destinada a les empreses per bonificar la contractació de treballadors aturats en aplicació de la Reforma Laboral, que se'n porta 2.600 milions d'euros. Dins d'aquest apartat s'eliminen els 67 milions del Fons d'Integració d'Immigrants, quantitat transferida a les Comunitats.

* El Ministeri de Foment cau un 34'6%, amb una reducció per a la inversió en infraestructures del 22'1%. Li segueixen les reduccions d'Indústria, Energia i Turisme (-31,9%); i Agricultura, Alimentació i Medi Ambient (-31,2%). D'aquesta forma cauen d'un 17% les inversions susceptibles de creació d'ocupació.

Educació i Sanitat. Els més castigats.

* Educació s'ha dotat amb 2.220,19 milions d'euros, un 21,9% menys que en 2011; i Sanitat amb 3.974,62 milions, un 6,8% menys. En tractar-se de dues competències transferides, la major part de la despesa dependrà de les comunitats autònomes. Se suprimirà entre d'altres el programa Educa3 per a l'escolarització de nens de 0 a 3 anys. Hi ha un 25% de retallada en Investigació i desenvolupament científics i tècnics. Retallada en les beques i ajudes a l'estudiant de l'11%,

...i com els "mercats" volen més, Rajoy afegeix una altre retallada de 10.000 milions a Educació i Salut que s'incorporarà en la Ley de Acompañamiento dels PGE!!

entre les quals les universitàries cauen el 62%.

La millora de la formació professional es redueix un 56%.

* Cauen també les aportacions per la Llei de Dependència. Cultura també cau un 15%.

Solidaritat internacional. Punt i final.

* Exteriors es redueix un 54'4%. Particularment afecta als crèdits d'ajuda al desenvolupament, que cauen un 72%. Una part d'aquests diners passen al Fons per a la Internacionalització de l'Empresa (FIEM), que substitueix al Fons d'Ajuda al Desenvolupament, i l'objectiu

exclusiu del qual és el suport a la internacionalització de l'economia espanyola.

Corona, Església, Interior i Exèrcit. Són els menys afectats, de lluny.

* 0% de retallada a l'Església.
* 2% de retallada de la Casa Reial.
* Els Ministeris es redueixen una mitjana del 17%, però el Ministeri de l'Interior baixa un 4,3% i Defensa un 8,8%.

Altres conceptes: Els treballadors/es hi tornen a perdre.

* Congelació de salaris de

treballadors públics, es deixa perquè s'apliquin retallades les Comunitats Autònomes (en la Generalitat de Catalunya es redueixen els salaris entre el 6% i el 21%).

* Es puja l'electricitat: un 7% a 20 milions de ciutadans i un 1% a les grans companyies. * Es puja el gas el 4%.

*Víctor Messeguer
y Josep Lluís del Alcázar*

Unnin, totalment finançada amb diners públics, es "ven" per 1 euro al BBVA

El BBVA tancarà el 56% de les oficines d'UNNIM i acomiadarà el 41% de la plantilla

I pensa augmentar el 83% el nombre dels seus clients, el 49% el dels crèdits i el 89% els seus dipòsits. BBVA, el primer banc espanyol, pensa deglutir la fallida unió de les tres caixes catalanes de Sabadell, Terrassa i Manlleu, quedant-se amb el seu mercat i actius i reduint personal i oficines aproximadament a la meitat, per tenir beneficis de 100 milions en només dos anys. És com si augmenta el seu negoci aproximadament al doble a Catalunya amb una plantilla 1,5 vegades la d'abans. La plantilla que quedi (tant provinent de BBVA com UNNIM) veurà incrementada la càrrega de treball, i els acomiadaments poden donar-se de manera indistinta en les dues plantilles. UNNIM ja havia acomiadat, jubilat o donat de baixa voluntàriament 575 treballadors/es.

UNNIM acumula 948 milions d'euros fruit de l'ajuda del Fons de Reestructuració Bancària Ordenada (FROB). Al setembre el Banc d'Espanya va «nacionalitzar» Nova Caixa Galícia, Catalunya Caixa i Unnim, cosa que va costar a l'Estat,

mitjançant el FROB, un total de 7.551 milions

BBVA tindrà ajudes del fons de Garantia de dipòsits per 5.400 milions si es donessin pèrdues fins a aquest màxim. El BBVA diu creure que les pèrdues sumaran 1.100 milions més, que assumiria. En aquest cas, aquest serà el cost per al BBVA, doncs fins a ara ha pagat un euro.

Les caixes en fallida i «nacionalitzades» van saltar a la premsa pels salaris, els acomiadaments blindats, les dietes, les pensions i les jubilacions de

la seva alta direcció. En el cas d'UNNIM, la direcció va cobrar 2,4 milions en 6 mesos, enmig d'un programa d'acomiadaments i tancament d'oficines anterior a la nacionalització i a la subhasta. Després de rebre gairebé 1.000 milions de diner públic, 6 directius van cobrar 8 milions d'euros en abandonar la Caixa. L'Oficina Antifrau de Catalunya els va investigar per malversació de fons públics i ho va arxivar.

Des de 1977 les caixes podien operar de forma molt semblant als bancs. Les caixes representaven

més de la meitat de l'estalvi a l'estat espanyol. La banca pública comercial la va acabar de privatitzar Aznar. La implicació de les caixes en la bombolla immobiliària amb promotors, immobiliàries i agències de taxació pròpies - ha permès l'estocada final de la seva apropiació i desmantellament per part del capital privat.

El 2010 un procés accelerat de fusions va fer passar el seu número de 45 a 15. De 2009 a 2011 s'han «nacionalitzat» 6 caixes. Van representar una part del mercat del crèdit que no repartia dividendes. Les seves plusvàlues es distribuïen de manera distinta a la dels bancs privats, amb una part destinada a l'anomenada «Obra social» (en la major caixa catalana durant anys l'activitat estrella de l'Obra Social era un cicle de Música Religiosa al que acudia la «Jet set»). Estaven dirigides des d'un consell amb representació de les autoritats locals, provincials, autonòmiques, dels sindicats dels treballadors de la caixa i dels clients. Sovint el consell tenia més de 100 integrants. S'han descobert xarxes de crèdit a baix o nul interès entre els consellers, i les autoritats presents en els consells tenien relacions preferents per al crèdit, tant per a les seves institucions com per als seus partits.

Ha passat amb les Caixes una mica el que passa amb els serveis públics. La falta de control dels

treballadors sobre ambdós i la seva apropiació per les elits facilita que davant ofensives del capital per a apropiar-se'n o desmantellar-los, no s'organitzi una defensa contundent.

Bancs i caixes són objecte de protesta per les múltiples estafes que han protagonitzat: clàusules que permeten apujar la hipoteca, però no baixar-la, participacions preferents (accions el preu de les quals ha baixat a gairebé zero venudes com dipòsits segurs), l'especificitat espanyola de la llei hipotecària que permet que s'abandoni el pis –o ser desnonat– que el banc l'obtingui en subhasta per un preu ridícul i que el deute es mantingui i es cobri als avaladors o als titulars fins i tot amb embargaments i desnonaments.

Mentre, els directius han inflat la bombolla, han implementat polítiques que han dut al hiperendeutament a famílies i a moltes d'elles al desnonament i han gaudit al seu torn de crèdits, salaris, acomiadaments blindats, dietes, pensions i prejubilacions en condicions d'escàndol i privilegi i finalment les han dut a la fallida. Aquests directius formen part dels circuits dels Undargarín, del rentat de diner negre que engega Rajoy, de les privatitzacions de la sanitat i ensenyament en benefici de les grans constructores i demés burgesia.

Lluitem contra els acomiadaments, les rebaixes salarials, l'atur i la pobresa.

Per la defensa dels drets socials i laborals:

- Garantia per a pensions i salaris.
- Repartiment del treball entre els braços disponibles sense pèrdua de salari.
- Pla d'inversions públiques amb ocupació i salari dignes.
- No als acomiadaments ni a les reduccions salarials ni en el sector públic ni en el sector privat.
- Nacionalització de la banca i dels sectors vitals de l'economia, per a posar-los sota control dels i les treballadores.

No al pagament del deute aquests diners es necessiten per a mantenir els serveis socials i començar a crear ocupación pública.

Ni ara ni mai és el moment de pactes socials, ni amb la patronal ni amb els governs

Cal mobilitzar-nos i crear des de baix un moviment cap a una mobilització per a guanyar.

Víctor Messeguer

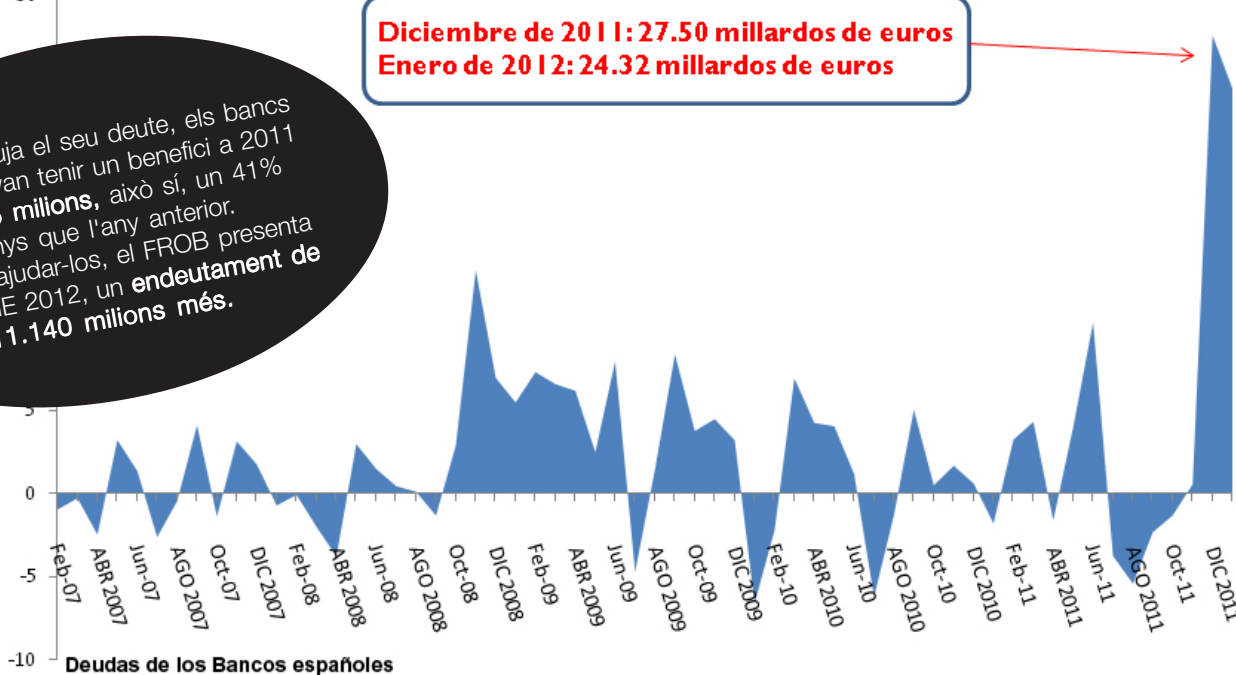
NOTA: Citar els enllaços que estan a: <http://is.gd/Bm4IZP> no implica avalar la línia ni de la web ni de l'autor/a.

Millardos:
miles de mill.

30

Diciembre de 2011: 27.50 millardos de euros
Enero de 2012: 24.32 millardos de euros

Mentre puja el seu deute, els bancs espanyols van tenir un benefici a 2011 de **8.295 milions**, això sí, un 41% menys que l'any anterior. I per a ajudar-los, el FROB presenta en els PGE 2012, un **endeutament de 11.140 milions més.**

Suport a l'ocupació de la finca pública Somontes (Palma del Río)

Les persones i organitzacions sotasignants donem suport a les jornaleres i jornalers en atur de la comarca de Palma del Río, a Còrdova, que es troben ocupant la finca pública «Somontes». Aquesta finca de 359 hectàrees de secà i 41 de regadiu no estava donant feina a ningú, més que a un cuidador, i es trobava en procés de venda en subhasta per part de la Junta d'Andalusia.

Aquesta venda hauria significat que els seus compradors, banquers, terratinents o especuladors, passessin a beneficiar-se de subvencions europees, ajudes públiques i si s'escau guanys obtinguts per una explotació agrícola extensiva i industrialitzada (per biodièsel, transgènics, etc.) sense generar pràcticament cap lloc de treball. Al mateix temps 1.700 habitants de Palma del Río i més de 4.000 a la comarca, en la seva majoria jornalers sense terra, estan patint la desocupació, les retallades socials i els desnonaments dels seus habitatges, suportant situacions indignes de pobresa i desesperança.

En una regió rica en recursos naturals, agrícoles i ramaders com és Andalusia, un 5% de terratinents posseeix el 50% de la superfície agrària, i així és des de fa més de 5 segles. A través de la història les rebel·lions jornaleres han estat sempre reprimides brutalment pels governs i els propis hisendats, i les reformes agràries establertes legalment han estat suprimides per imposició dels grans propietaris, aixecaments armats i dictadures.

El 4 de març passat una vintena de treballadors andalusos es van decidir a dir Prou! i han començat a recuperar tanta dignitat perduda, en el seu nom i en el de tots/es els andalusos, nadius i immigrants. En un exercici legítim dels drets fonamentals a la vida, al treball, a l'habitatge i a la seguretat alimentària, s'ha recuperat l'ús d'una part de terra, aire i aigua

andaluses. I, amb el suport de molta gent i organitzacions solidàries, s'està conreant un hort i criant animals per a l'autoconsum. S'estan reutilitzant i millorant unes instal·lacions públiques abandonades, s'estan vivint en uns habitatges fins ara tancats i s'estan planificant inversions i feines que puguin garantir la subsistència no només per als actuals ocupants sinó per a desenes de famílies jornaleres. No es busca la propietat privada ni l'especulació, sinó que es tracta de crear un espai d'ús públic i obert en benefici del poble. Es pretén un ús agro-ecològic del terreny, cap a l'ecologia social i a la sobirania alimentària.

(...)

Aquesta acció legítima, justa i eficaç significa, no obstant, una amenaça per als grans interessos especuladors d'Andalusia i per a tot aquest seguici de polítics que els defensen i representen. És, al seu torn, un «mal exemple» que segurament conduirà al fet que cada vegada més jornalers, precaris i marginats es decideixin a aixecar el cap i reapropiar-se dels béns comuns per la seva autogestió democràtica i solidària, com a Somontes. Per això s'haurà d'enfrontar una reacció forta de descrèdit, repressió i assetjament per part dels mitjans de comunicació, els governs i el poder econòmic.

Per tot això, ens solidaritzem amb els jornalers de Somontes i exigim a les autoritats corresponents:

- L'arxiu immediat de les denúncies per usurpació, danys i desobediència presentades contra diversos companys ocupants i solidaris.

- La suspensió i arxiu de tot procés de venda d'aquesta finca i de totes les finques públiques de la Junta d'Andalusia.

- El lliurament en ús d'aquesta finca a una Cooperativa de jornalers/es, oberta a nous integrants, que es comprometi a fer un ús social i sostenible de la terra buscant la creació del major nombre d'ocupacions possible, l'agroecologia i la sobirania alimentària.

- La posada en marxa d'una veritable Reforma Agrària Integral, que a més de redistribuir les terres acaparades per la noblesa i els especuladors, doni suport tècnica i econòmicament a les cooperatives i implantí una legislació que protegeixi i fomenti la petita pagesia, l'agricultura biològica familiar, la transformació artesanal dels seus productes, així com la seva comercialització principalment local i directa.

Animem a sumar suports amb la recollida de signatures o fent-la arribar al SOC-SAT:

<http://www.sindicatoandaluz.org/>

El Prat de Llobregat

La II Assemblea de «El Prat contra els retallades», moviment de lluita que impulsa les mobilitzacions en defensa de la sanitat i l'educació públiques i contra les mesures dels governs de la Generalitat i de l'Estat, va decidir participar activament en la convocatòria de Vaga General del passat 29 de Març. Per fer-ho va organitzar un Comitè de Vaga que va ser l'encarregat de planificar la participació del moviment en la jornada de vaga. Es va acordar realitzar una convocatòria de manifestació en la Plaça de la Vila el matí del dia 29, anunciada mitjançant 10.000 octavetes, es va distribuir una carta al petit comerç exposant les raons per a que es sumessin a la vaga, i es va coordinar la participació en els piquets informatius.

La jornada va començar la nit del 28, quan els estudiants de secundària van realitzar un tancament al costat del professorat en l'IES Estany de la Ricarda. En l'Assemblea dels tancats es va debatre sobre el suport a la jornada de vaga, la situació general i l'efecte de les polítiques del govern sobre els centres d'ensenyament i les condicions laborals i salarials del professorat i dels treballadors i treballadores de l'educació pública.

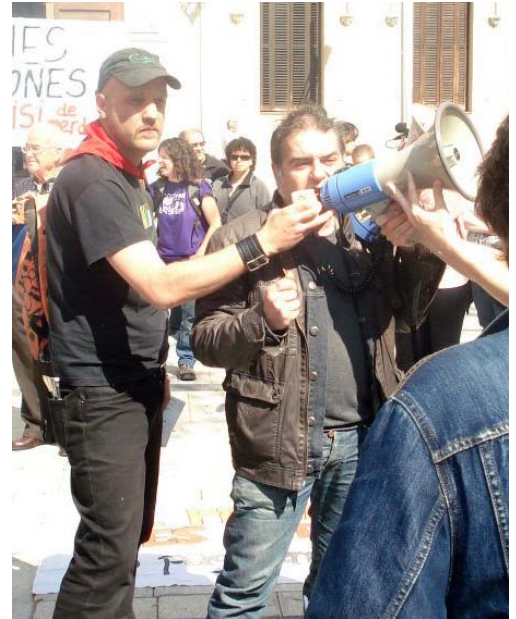
Prenent el tancament com a lloc de referència, es va organitzar la participació en els piquets informatius. Així, es va participar en el piquet unitari de l'Aeroport, al polígon ZAL –on els companys i companyes es van encarregar del bloqueig d'una de les entrades– i en l'assemblea de treballadors de la fàbrica DAMM, als qui es va convidar a participar en la manifestació del migdia.

Diferents grups, inclòs el del Prat contra Els Retallades, van recórrer el poble des de primera hora del matí, tancant els grans establiments, com Carrefour i Mercadona, i estenent la vaga pels centres d'ensenyament.

A les 12,30, hora de la convocatòria de la manifestació, la plaça de la Vila era un formiguer de gent amb adhesius i algunes pancartes i banderes. Després d'algunes intervencions sobre la necessitat de continuar la lluita, tant contra la reforma laboral com contra la política de retallades i austeritat dels governs de la Generalitat i de l'Estat, va començar la manifestació més gran que es recorda al poble en els últims trenta anys. Prop de 4.000 persones van marxar corejant eslògans contra la reforma laboral i les retallades, contra el pagament del deute i per la vaga general.

L'èxit de la manifestació i de la jornada de lluita al Prat, si bé va ser una obra col·lectiva de totes les forces que van participar i van saber recollir el sentir popular i dels treballadors i treballadores contra les polítiques del govern, va ser en gran part facilitat pel fet que l'Assemblea del Prat contra els retalles sabés dotar-se d'un Comitè de Vaga capaç d'unificar i organitzar un pla de lluita per al dia de la vaga. Ara, el Comitè de Vaga ha de jugar el seu paper a fons comproment-se amb la continuïtat de la lluita, que segueix plantejada.

*Lucca.
El Prat contra els retallades.*

Girona

La vaga general a les comarques gironines van transcorre sense crear-se comitès de vaga. D'una banda sota el nom de bloc anticapitalista es va donar una coordinació de sindicats (CGT, COS, IAC), partits independentistes (CUP, Endavant) més l'Assemblea Popular que agrupa la gent del 15 M: tots ells van ser actius en piquets al centre de la ciutat; i de l'altra els sindicats majoritaris van actuar coordinadament fent piquets als polígons industrials i al centre.

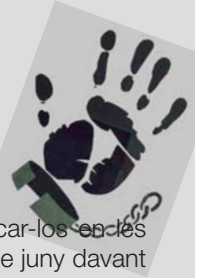
Aquesta divisió va fer que LI Girona, decidís el matí participar en els actes dels dos blocs: des del corrent d'opinió de CCOO fent piquets molt actius a la matinada pels polígons industrials i tallant els seus accessos amb companys/es de comitès i treballadors/es de fàbriques, i al migdia participant de la manifestació convocada pel bloc anticapitalista, que va ser molt multitudinària i amb un fort component jove (universitats, IES, ...).

A la tarda vam participar a la manifestació situant-nos al final del bloc dels sindicats majoritaris i el començament del bloc anticapitalista. Vam anar a reforçar el bloc que havia fet l'escola d'adults de Girona. Vam repartir el full sobre la vaga general de LI i vam vendre xapes i diaris. La mani va ser de les més exitoses a Girona, unes 25.000 persones. Cada bloc va fer la seva cloenda separadament.

Miquel Blanch

Enfrontar la criminalització de les lluites

Els antecedents cal buscar-los en les mobilitzacions del 14 i 15 de juny davant el Parlament (veure LI 112) i en la convocatòria de vaga de TMB coincidint amb el Congrés de Telefonía Mòbil, una vaga que finalment es va desconvocar. Catalunya, amb el Govern Mas al capdavant, és el laboratori per introduir una escalada repressiva contra les manifestacions i vagues. Això s'inscriu en la tendència al bonapartisme i els estats policials per imposar les mesures de la crisi i impedir la reacció obrera i popular contra aquestes mesures. L'acord CiU-PP que va servir per a l'aprovació dels Pressupostos de la Generalitat suposava una llarga llista de retallades al sector públic, en tots menys un: s'incrementen les dotacions i recursos materials als Mossos d'Esquadra. Són les dues cares de la mateixa moneda.

En la vaga del 29M es practiquen 94 detencions i els jutges decideixen 8 penes de presó preventiva (tres d'elles sense fiança). Les càrregues policials van impedir la manifestació que, convocada per les assemblees del 15M, diversos sindicats i moviments, havia de sortir de Plaça Catalunya a la mateixa hora que CCOO i UGT feien la seva mobilització. Per primera vegada des de la seva creació, els Mossos d'Esquadra van utilitzar gasos lacrimògens. Immediatament després, Felip Puig, Conseller d'Interior, va criminalitzar els moviments socials i els sindicats CGT i CNT que havien convocat una tercera manifestació paral·lela, que havia de confluïr amb la de Plaça de Catalunya. Contra ells s'ha obert un expedient sancionador.

En els dies posteriors aquesta ofensiva criminalitzadora pren forma: s'anuncien mesures legals per limitar el dret de reunió i manifestació, es defensa la possibilitat d'aplicació de la legislació antiterrorista a les manifestacions i piquets, s'introdueix la videovigilància en les manifestacions, s'amplien els efectius antidisturbis.

Llibertat sense càrrecs per als detinguts.

**Retirada expedients sancionadors
Aturem la criminalització dels moviments socials i sindicats**

Després del 29M... continuitat!

Centenars de milers als carrers, manifestacions massives que reflectien l' ampli sentiment de lluita contra la Reforma Laboral i la política del Govern. Les manifestacions es van fer presents no només a les grans ciutats sinó en infinitud de localitats al llarg de tot el territori.

L' obrer/a de la gran indústria i el transport van tornar a ser el cor de la lluita del 29 M. El pes de CCOO i UGT segueix sent majoritari a les zones fabrils, potser amb l' excepció del País Basc. Els dos sindicats majoritaris han recuperat la iniciativa, encara que sigui per poc temps, si tornen a imposar la desmobilització com han fet fins ara.

El sindicalisme alternatiu havia intentat impulsar la vaga general a través de jornades de lluita, però la capacitat per posar data a la vaga general està avui en mans de CCOO i UGT. Aquesta realitat no treu la importància del desenvolupament d' un activisme sindical més proper a la base i més combatiu, però obliga a tenir una política gens sectària cap a CCOO i UGT, i a establir ponts per al treball amb un sector de l' esquerra dels majoritaris.

Les dificultats per tirar endavant la vaga no van ser poques. A la gran divisió de la classe obrera que han introduït tantes reformes laborals amb la precarietat, s' unia la inèrcia de la desmobilització de tant de temps imposada per les direccions majoritàries. Un sector treballador qüestionava la utilitat de la vaga si – com el setembre del 2010- no hi havia continuïtat. També era un problema que la convocatòria formal de la vaga es fes només amb 20 dies des de marge per preparar-la. No obstant això, potser perquè van entendre que un fracàs de la vaga acceleraria l' ofensiva de la dreta, els treballadors/es van respondre a la vaga amb un suport majoritari.

No hi va haver una recuperació massiva del debat en assemblees, d' elecció de comitès de vaga, de coordinació per localitats... Sense un procés per baix, la vaga va tornar a ser dictada des de dalt, des dels sindicats majoritaris i els comitès d' empresa. Recuperar aquests mètodes és imprescindible per assegurar un ascens continuat de la lluita.

El moviment del 15M també va jugar el seu paper en la conformació dels piquets per localitats. No cal minimitzar la importància que aquest moviment ha tingut fins ara, com un element que ha reactivat el debat polític entre milers de joves, que ha servit per canalitzar un sentiment de ràbia i rebuig a les mesures que imposava el capitalisme en crisi i els Governos, però cal ressituar cadascú al seu lloc. La vaga general, la que atura la producció com a forma de protesta, està en mans dels sindicats, no dels moviments ciutadans.

I ara, la continuïtat

Toxo i Méndez demanaven obrir negociacions amb el Govern i aquest va respondre que no hi havia res important a negociar. No només això, l' endemà llança els pressupostos més restrictius contra els treballadors/es de la democràcia. Al seu torn des de la UE ja se li diu que volen més reformes i retallades, i, els grans bancs que hi ha darrera dels anomenats «mercats» pressionen més i més el deute espanyol per obtenir més concessions.

No hi ha espai per a la passivitat ni per perdre el temps. És decisiu que la vaga tingui continuïtat en un pla de lluita, que combini noves convocatòries de vaga general, amb l' activació de lluites sectorials, amb convocatòries obertes a tota la població contra la reforma laboral i els Pressupostos, en defensa de l' ocupació, de salaris i pensions, de la sanitat i l' ensenyament públics.

És essencial preservar l' organització que es va crear durant la vaga general, els comitès de coordinació allà on n' hi va haver, tornar a impulsar debats i assemblees per exigir el compromís de tots els sindicats a donar continuïtat a la lluita.

Internacionalitzar la resistència

Grècia ha estat el banc de proves, amb una tenaç resistència del moviment obrer i popular. Però s' han trobat davant un front molt potent: gran banca europea, FMI, UE, Govern d' unitat amb els grans partits de l' arc parlamentari. Només és possible oposar a la seva unitat, la unitat dels explotats... Cal avançar en la coordinació de les lluites de resistència i l' exigència d' una vaga general europea.

no pagar el deute!

La partida que destinen els Pressupostos Generals de l'Estat al pagament dels interessos del deute creix un 5'5% respecte a l'any passat, i puja ja a 28.848 milions, la segona partida (després de les pensions) en importància. El retorn del deute absorbeix ja el 9'3% del pressupost, i un 2,71% del PIB, la riquesa del país. El pagament dels interessos del deute consumeix més diners que els salaris dels funcionaris que depenen de l'estat, és superior a la despesa per protecció de l'atur, i també està per sobre dels 27.300 milions de retallada total de la despesa.

El deute públic es va disparar amb l'inici de la crisi i els rescats del sector financer. Anteriorment, els comptes públics s'estaven tancant amb superàvit. Es «va rescatar» el sistema financer amb diner públic enlloc de treure'l de les mans dels qui l'havien embarrancat: van posar a la seva disposició tota una fortuna, 149.000 milions (pràcticament el 15% del PIB). I ara és la mateixa banca «rescatada» qui dicta les seves condicions sobre els estats i treu suculents beneficis a costa d'estendre la misèria i l'atur.

Com s'ha demostrat a Grècia, els plans de pagament del deute no només no han reduït l'endeutament, sinó que aquest no ha deixat de créixer: a l'estat espanyol arriba ja al 79'8% del PIB (un 11'3% més que en 2011). El mateix va passar a l'Amèrica Llatina els anys 90. Cada any creix l'import del deute, però també els interessos que cal pagar pels diners prestats.

Els bancs tenen el recurs fàcil d'accedir als diners públics del BCE, que funciona amb l'anomenada «barra lliure» a l'1% d'interès; i presten aquests diners als estats al 6, 7 o fins al 30%, segons les pressions de les agències de qualificació i els atacs especulatiu contra el deute públic. Els diners públics passen per la banca privada, que multiplica el benefici en prestar a un estat. Però el BCE, al servei de la gran banca, té prohibit prestar directament als estats...

Tot s'ha orquestrat (fins i tot amb les modificacions constitucionals) perquè el robatori de diners públics més gran de la història estigui ben garantit i es pugui fer a la llum del dia. Però la lògica d'aquesta política -tot per als bancs, misèria creixent per als treballadors/es-, no només és atur i retallades generalitzades, sinó que l'economia es vagi enfonsant en una recessió sense fi. I qui pagarà i com la partida del deute de l'any que ve si hi ha més atur, si els treballadors/es tenen menys salari, si pel camí han tancat milers de petites empreses? Doncs, com a Grècia, amb més imposicions, més gana, més desnonaments...

Algú ha d'aturar aquesta màquina de destrucció que és la crisi capitalista. La disjuntiva avui s'expressa amb absoluta claredat: o els recursos públics es destinen a pagar el deute amb la destrucció associada, o es posen al servei de la lluita contra l'atur amb un pla d'ocupació pública, en defensa dels salaris i pensions, dels serveis públics...

El deute no és irremeiable, sinó una qüestió política: els EUA no fa gaire van dictar que el deute contret per Sadam Husein, uns 120.000 milions de dòlars, era il·legítim, i directament el van anul·lar. Òbviament no era amb bancs americans, i la UE en aquest cas, va callar. El deute que avui pesa com un llast insuportable per a les finances públiques no s'ha utilitzat per al benefici de la població treballadora, que l'ha de declarar il·legítim i negar-se a pagar-lo.

Cal reunir totes les forces polítiques i sindicals que es reclamen dels treballadors/es i de les classes populars per **aixecar un moviment, que exigeixi el no PAGAMENT DEL DEUTE. Que el poble decideixi: REFERÉDUM JA.**

Sobre la violència

Com respondre a l'agressivitat del capitalisme que està prenent en qüestió de mesos conquestes que van costar anys i van ser resultat de dures lluites? Com respondre a la creixent repressió policial de l'estat? Davant d'aquesta realitat hi ha la temptació de buscar dreces, d'assumir des d'uns pocs el que ha de ser el resultat de l'acció de molts; de separar-se de la lluita per la mobilització d'una majoria obrera i popular, d'anar a l'acció directa en lloc de l'acció de masses, la tendència a l'individualisme «salvador» que vol resoldre el que la suposada majoria «grisa» i apàtica es mostra impotent de fer, o accions que despertin consciències. Els clàssics del marxisme van combatre aquestes tendències d'un sector que es reclamava de l'anarquisme, que correspondria a grups autònoms avui, o directament als qui prioritzaven les accions, substituint la lluita obrera per la lluita armada.

Les accions amb grups encaputxats afavoreix la presència d'infiltrats policials. És absurd especular qui comença a cremar contenidors: si els grups autònoms o els propis infiltrats de la policia. La veritat és que la policia pot estar interessada que aquests successos es propaguin, ja que els permet una repressió generalitzada i indiscriminada com el 29 i que alhora es puguin utilitzar per eclipsar el moviment de la majoria i les seves reivindicacions. Així va ser l'endemà de la vaga general: el debat sobre la violència i «els violents» va desplaçar el de la vaga i la resposta massiva a les manifestacions. El debat sobre la violència es va utilitzar per deixar en segon pla el de la Reforma Laboral, de la mateixa manera que el debat sobre el terrorisme i ETA va poder eclipsar durant anys el dret del poble basc a la seva autodeterminació nacional.

La nostra posició davant aquests processos és clara: rebutgem aquestes formes de lluita, no perquè no hi hagi motius per odiar la banca o enfrontar la policia, sinó perquè les accions d'uns pocs alimenten i justifiquen l'increment de la repressió sobre el conjunt; fan el joc a la dinàmica acció-repressió i desvien l'objectiu central del xoc entre les classes. No som pacifistes o «no violents»: la lluita de classes conté elements de violència, normalment la violència de les minories sobre la gran majoria a través dels instruments de l'estat, en ocasions també el legítim dret a la defensa d'aquesta majoria. En aquest sentit va ser legítima la resistència armada del poble llibi, o la del palestí contra l'ocupació, com seria legítima una insurrecció grega contra el saqueig al que estan sotmesos. Però aquesta legítima acció violenta de la majoria no resté a veure amb la de grups aïllats que se l'atribueixin.

Amb la mateixa decisió que cal separar els grups autònoms de les manifestacions obreres i populars, doncs aquestes no poden ser els escuts humans de l'accionar dels primers, no som neutrals en l'enfrontament entre aquests grups i l'aparell policíac-judicial. No

condemnem militants que opten per aquesta forma de lluita, doncs la condemna és un terme jurídic que justificaria l'acció de la justícia contra ells i la justícia de l'estat no està legitimada a actuar contra la reacció d'un sector popular contra el gran responsable de la violència. La font de la violència la genera l'estat al servei del capitalisme. Les classes dominants saben que són una minoria social i exigeixen tenir el monopoli exclusiu de la violència per mantenir la seva posició privilegiada contra l'àmplia majoria. La gran violència l'engendra un desnonament, la persona expulsada a l'atur després d'una vida de treball, les retallades en la sanitat, serveis socials que no poden atendre persones amb dificultats per alimentar les seves famílies... Però aquesta violència quotidiana és «legal». Hi ha centenars de morts a conseqüència d'aquestes mesures legals aquí i no diguem a Grècia. La resposta de sectors populars -encara que es rebutgin els mètodes- cal inscriure-la com a resposta a aquesta gran violència dels amos del món.

Josep Lluís del Alcázar

Barcelona

CiU privatitza l'escola bressol municipal

El govern de CiU a l'Ajuntament de Barcelona ha posat en marxa la maquinària de privatització de les escoles bressol municipals. Amb el pretext de la crisi, l'alcalde Trias ataca un servei públic que és referent en qualitat educativa: precaritza les escoles de gestió pública i alhora obre la porta al negoci de les empreses privades. I aquest és només el primer pas, perquè no amaga que el seu objectiu és concertar places de «guarderies privades». Educadores i famílies estem en peu de guerra.

(probablement menys, perquè és tan difícil aconseguir plaça que moltes famílies no hi intenten).

Trias ataca el model actual d'escola bressol pública augmentant les ràtios (un infant més al grup de lactants, tres més al de caminants i dos més al de 2-3 anys) i traient mans per atendre les criatures. Primer van plantejar una retallada del 40% del personal de suport del migdia, que treballa a l'estona del dinar i la migdiada, però les mobilitzacions van forçar que la reducció es rebaixi a mitja hora diària menys. La davallada de qualitat és evident, i més es prepa-

marge de benefici del 10% a les empreses concessionàries. També queda patent el nul interès de l'equip de govern en els aspectes pedagògics: les escoles «de gestió externa» estaran obertes de vuit del matí a set de la tarda, un autèntic «pàrking infantil», i tindran el calendari escolar més llarg que els escoles de primària i secundària... amb el consegüent augment de preu per a les famílies. Tampoc es preveuen hores de coordinació pedagògica, i les mestres d'aquestes escoles tindran només tres dies laborables no lectius el mes de setembre per preparar el curs. El seu personal hi haurà de treballar

més hores i necessàriament tindrà un salari molt més baix que el de les funcionàries (que no és extraordinari: les directores amb més anys d'antiguetat guanyen 1.700 euros al mes). En un servei on el 60% de les treballadores són interines, tot fa pensar que l'externalització continuarà avançant.

Les escoles bressol públiques compleixen una funció social i educativa bàsica. Són un espai de socialització en un moment clau de la formació de la persona, un recurs per a la detecció precoç de problemes de desenvolupament, un servei educatiu que acompanya i assessora les famílies en els primers anys de vida de l'infant. I en un dels països de la UE amb menys ajudes laborals a la mare treballadora, un servei imprescindible per a la majoria de famílies. El resultat és que les 92 escoles municipals de la ciutat amb prou feines arriben a atendre el 40% de la demanda de la ciutat

ra un increment de quotes per a les famílies. El projecte de fons de CiU, però, va molt més enllà i suposa la privatització del servei.

El 4 d'abril van sortir a concurs públic les tres escoles de nova construcció, que el govern municipal vol «externalitzar», l'eufemisme que està de moda per no parlar de privatització. Del plec de condicions no es dedueix que la privatització no suposa pas un estalvi: les escoles bressol que es donen a empreses privades tenen una subvenció municipal d'entre 40.000 i 80.000 euros, que garanteix un

Rebutgem l'externalització, perquè -com ha passat a molts municipis de l'àrea metropolitana governats pel PSC i ICV- suposa menys qualitat, l'empitjorament de les condicions laborals, més costos per a les famílies i diners que van a una empresa enlloc de als infants o les treballadores que els atenen. A més, en el cas de Barcelona suposa crear una doble xarxa dins la xarxa pública: escoles «de primera», i escoles externalitzades.

Trias no només retalla. El que fa és aprofitar la crisi per imposar el seu model: desmantellar els serveis

públics i donar el negoci a la privada. I, com va fer a la sanitat, com que l'educació de la petita infància no pot ser negoci, no té pudor per subvencionar el negoci. Per ara ho fa sota la cobertura de la «col·laboració» amb el tercer sector, capital que es disfressa amb el «sense afany de lucre» i després ja anuncia obertament que subvencionarà les guarderies privades, ja sigui amb el famós «xec» per a les famílies o per la via de la concertació de places, com fan amb les residències d'avis. El resultat: menys qualitat i més diners públics que s'embutxaca el sector privat.

La partida de 2012 per a l'escola bressol municipal és de 48 milions d'euros: un 1,6% del pressupost municipal. Molt per sota del que gasten altres ajuntaments. El motiu no és doncs la impossibilitat econòmica per mantenir o ampliar el model actual, sinó les prioritats polítiques... Estem davant la voluntat de a liquidar el que és públic i posar-ho com a subsidiari del privat, posant l'educació al servei del negoci.

Famílies i educadors/es van començar a organitzar-se i mobilitzar-se per aturar-ho. S'han recollit 21.000 signatures, s'han fet rodes de premsa i diverses concentracions i s'ha actuat als consells de districte en col·laboració amb entitats veïnals. L'assemblea de treballadores ha votat la convocatòria d'una vaga i les famílies estan preparant un acte de suport amb la participació dels més petits.

Tu Trias pàrquing, nosaltres escola bressol!

Defensem l'escola bressol pública i de qualitat!

No a l'augment de ràtios i la retallada del suport educatiu!

**No a la privatització!
L'educació de la petita infància no és un negoci!**

Cristina Mas

Vagues a AENA Barajas i Torrejón per les plantilles mínimes aeroportuàries

Pel manteniment de tots els llocs de treball

Aena i Foment han rebutjat l'ofertament d'una mediació en el conflicte, que hauria exercit l'Autoritat Laboral a través de la Inspecció de Treball, i continuen incomplint els acords i els dos requeriments d'Inspecció de Treball que l'obliguen a contractar 9 treballadors.

Les vagues convocades per als dies 8 i 30 d'abril, 2 i 3 de maig de 2012 afectaran tot l'aeroport. Aena té a les seves mans la possibilitat d'evitar els perjudicis a la ciutadania només complint la norma pactada i els requeriments d'inspecció i contractar els 9 treballadors pendents de cobertura. Per a la vaga del 8 Aena i el Ministeri de Foment han imposat uns Serveis Mínims abusius que arriben al 100% en els serveis de Navegació Aèria, 95% en Bombers, 90% al Centre d'Operacions, i un 95% en manteniment. No obstant això, aquests serveis mínims podrien posar en perill l'operativitat i la seguretat de l'aeroport perquè no s'ha contemplat una reducció en la capacitat de l'aeroport en proporció als serveis mínims imposats, com sí que es va fer amb la vaga general.

El conflicte en l'aeroport de Barajas i Torrejón continua a causa de l'incompliment per part d'Aena i Foment de l'Acord de Garanties de 2011 pel qual es fixen unes plantilles mínimes aeroportuàries, i els incompliments de dos requeriments d'Inspecció de Treball que donen la raó als treballadors i que insten Aena Aeropuerto S.A a contractar 9 tècnics de programació i operacions per complir amb les plantilles mínimes acordades en conveni col·lectiu.

El Comitè d'empresa ha enviat tres cartes a la Ministra de Foment, Ana Pastor, per sol·licitar «que intervingui, negociï i respecti els acords de data 16 de març de 2011 amb la part sindical i compleixi els requeriments d'Inspecció de Treball». No ha rebut cap resposta.

Ahora, Aena ha rebutjat la proposta de mediació de la Inspecció de Treball per solucionar el conflicte laboral, cosa que demostra que no té intenció de dialogar amb la part laboral, i que el que vol és seguir vulnerant els requeriments de l'Autoritat Laboral. Llença el missatge que les normes hi són perquè les compleixin els ciutadans, però no el Govern d'Espanya. Amb això, la responsable de Foment mostra la mateixa doble moral que en la recent amnistia fiscal: els rics i poderosos poden saltar-se les normes que els treballadors estem obligats a complir.

El conflicte de l'aeroport de Barajas i Torrejón afecta els treballadors del Grup Aena a l'aeroport de Madrid/Barajas i Torrejón, entre els quals es troben els col·lectius de suport a passatgers i companyies, personal de manteniment aeroportuari i de sistemes de navegació aèria, senyalers, bombers, personal del centre d'operacions i gestió aeroportuària, administratius, metges i ATS aeroportuaris i titulats universitaris, entre d'altres. Els treballadors del Grup Aena en l'aeroport de Barajas són els encarregats de donar un servei públic a la ciutadania que garanteix la qualitat, la seguretat i el manteniment de les instal·lacions aeroportuàries per a un ús òptim per part de companyies i passatgers.

*Comitè de Centre Aeroport de Barajas i Torrejón.
Publicat en Rojo i Negro de CGT*

ERO a CCOO

Als mitjans de comunicació es va publicar la notícia de l'aplicació d'un ERO d'extinció als treballadors/es de CCOO Catalunya per baixada d'ingressos des de l'administració i la davallada en les afiliacions. Pretenia prescindir de **65 dels 205 treballadors/es**. En un primer moment es va saber que estaven afectades cinc dones de la neteja de Barcelona i una administrativa de Girona (que fa una jornada reduïda per guarda legal), a aquesta li va comunicar personalment el secretari general de la U.I de CCOO de Girona. Afiliats/des de CCOO de Girona, com algunes federacions i les pròpies treballadores del sindicat, vam intercedir per tal que es retirés el nom de la companya de l'ERO, com correspon als tràmits de negociació prèvia d'un ERO sense resultat.

Tot seguit des de sindicalistes de CCOO-Girona vam iniciar una campanya al conjunt d'afiliats i afiliades de CCOO de les comarques gironines tot exigint que es possessin sobre la taula els números reals del sindicat. **«en defensa de tots els llocs de treball i retirada de l'ERO, retirada de l'acomiadament de Miriam Trias, no a la reforma laboral»**. Vam denunciar la discriminació que estaven patint les companyes que porten més de 20 anys treballant a CCOO. Vam donar suport a l'assemblea dels treballadors/es de CCOO que per majoria àmplia rebutjaven les propostes de l'ERO de la direcció de la CONC, i proposava un pla de mobilitzacions (vaga un dia, comunicat de premsa, ...). Es van recollir **250** signatures d'afiliats/des de diversos sectors i federacions, i es preparà una roda de premsa per denunciar la política de la direcció del sindicat vers els seus treballadors/es.

S'apropava la Vaga General i la CONC va presentar una nova proposta que reduïa el nombre d'afectats (50 acomiadats), i posava sobre la taula una quantitat d'indemnització superior a l'actual, i per la resta de personal que queda al sindicat una reducció de sou,

que representa una disminució del 10%. Es va celebrar l'assemblea i el conjunt dels treballadors/es van acceptar per majoria la proposta de la CONC, tot i que molts la van rebutjar.

La mala gestió de la direcció de la CONC ha recaigut sobre els més dèbils. En cap moment de la negociació va posar sobre la taula els números reals del sindicat, que donaria llum a les quantitats que s'estan malgastant en complements, sous de sindicalistes per serveis prestats, despeses innecessàries... Una vegada més, s'està atacant el col·lectiu més feble, i l'atac no ve de l'exterior, d'empresaris sense escrúpols. No, es produeix al si de la nostra pròpia organització, al si de les Comissions Obreres de Catalunya. Des del Corrent d'Opinió per un gir a l'esquerra vam exigir una solució que no carregués el pes de la crisi sobre les treballadores que tenen el sou més baix i fer valer els seus drets laborals i sindicals, garantint el respecte escrupolós a les situacions legalment protegides. Això és el que CCOO com a sindicat defensa davant les patronals i la mínima coherència exigeix que també ho apliqui a les seves treballadores.

Quin paper ha tingut el Comitè en tot el conflicte?

El comitè ha tingut una actitud digna i sacrificada però no eficaç davant de tant canvi de rumb. La seva acció consistia en albirar la lluita a l'interior del sindicat, no es va concretar el pla de lluita i vaga votada a l'assemblea, no va ser capaç de proposar un pla de lluita amb un sol objectiu: retirada de l'ERO, com van fer els i les companyes de CCOO del Liceu. Només les dones de neteja en el

seu moment, i la lluita d'afiliats/des de Girona van treure el conflicte fora del sindicat a les portes d'una vaga general. Per què no va ser possible a dins de CCOO? L'assemblea de treballadors van votar un pla de lluita, la CONC va reaccionar i com sempre ha passat en els congressos de CCOO a Catalunya l'ala esquerra del sector PCC, influent també en el Comitè dels treballadors/es, va imposar acceptar com a única solució possible la nova proposta de la CONC, esmenant la decisió de l'assemblea.

ERO final

Des de Girona, després de la votació de l'assemblea, vam continuar la lluita en defensa de la Miriam. El dia 30 de març, un dia després de la vaga general 50 treballadors i treballadores de CCOO van rebre la carta d'acomiadament, La Miriam no hi era. Ens queda fer una crida als companys/es afectats que cal continuar lluitant i que des del corrent d'opinió estem a la disposició per recuperar un sindicalisme de classe. La CONC a partir d'ara ja té el marc de la nova Reforma Laboral per pressionar els seus treballadors/es. Un ERO suposa un vertader cop d'estat als drets dels treballadors i treballadores. Ens cal trencar amb aquestes pràctiques dins CCOO per recuperar el millor del sindicalisme i no renunciar a continuar lluitant.

Miquel Blanch .

Afiliat i membre del corrent d'opinió de Girona de CCOO

Malvines 1982

El 2 d'abril de 1982 la dictadura militar més genocida i proimperialista que ha conegut la història argentina, havia ocupat les Malvines. La Junta Militar buscava «oxigen» entre la crisi econòmica i la resistència obrera i popular (dos dies abans, el 30 de març, una immensa marxa convocada per la CGT havia estat brutalment reprimida). La dictadura va equivocar-se en els seus càlculs. S'imaginava que després de l'ocupació de les illes, vindria una etapa de negociacions on tindrien el suport dels ianquis. Van cridar a les masses a mobilitzar-se per donar suport a la seva «aventura», per guanyar popularitat. Però tot li va sortir a l'inrevés. Els ianquis no podien permetre que es violés el statu-quo imperialista i, naturalment, van posar-se al costat dels seus socis anglesos. L'intent de manipular les masses, generant mobilitzacions de suport a la dictadura, va acabar desencadenant una fenomenal mobilització antimperialista. Així, el 10 d'Abril, més de 150.000 persones es van concentrar a Plaza de Mayo amb cartells dient «fora anglesos i ianquis de Malvines». Els militars es van trobar davant d'una situació sense sortida: o entrar en una guerra contra l'imperialisme, o retirar-se sense donar batalla, suïcidant-se davant les masses. Van anar a la guerra, però triant la derrota, al costat dels partits patronals (PJ-UCR) i de l'Església Catòlica, que «va aportar» la visita del Papa per fer passar la rendició. Així i tot, el 15 de juny una multitud va ser a Plaza de Mayo per cridar «Els pibes van morir, els caps els van vendre». Seria el començament de la fi de la dictadura.

El nostre partit d'aleshores, el PST (Partit Socialista dels Treballadors) es trobava il·legalitzat i perseguit, amb presos i més de 100 desapareguts. Des de la clandestinitat, el PST va denunciar el caràcter aventurer de l'ocupació del 2 d'Abril. Però vam ser clars des del principi: davant un xoc armat estem amb Argentina, contra els anglesos. Més enllà de la dictadura, perquè el que es dirimia no era «democràcia o feixisme» sinó la justa causa d'un país oprimat contra una potència imperialista. Ens vam posar incondicionalment en el camp militar d'Argentina, sense cap confiança ni suport polític a la dictadura, mentre seguïem denunciant els seus crims. I proposàvem una política per guanyar la guerra: anar a fons contra els anglesos, acceptant l'ajuda llatinoamericana i expropiant a l'imperialisme. Exigint l'aixecament de les restriccions als partits i intervencions als gremis, l'alliberament dels presos polítics, alhora que reclamàvem l'augment de salaris, enfrontàvem els acomiadaments, apostant a la mobilització. Cridant a la CGT a la «unitat d'acció antiimperialista». Tot el contrari del que van fer la dictadura, el PJ, la UCR, l'Església i la burocràcia sindical. Avui, a 30 anys d'aquella gesta, seguim plantejant: Fora Anglesos de Malvines! Fora l'imperialisme d'Amèrica Llatina!

Fragments extrets de l'article de José Castillo en El Socialista de 28/03/12, publicació d'Izquierda Socialista, secció argentina de la UIT-CI

10/04/1982. Plaza de Mayo.

Argentina. A 30 anys de

2 de abril: Marxa Nacional a l'Ambaixada

Fora Fora imp Soberania il·lim

Aturar el

L'imperi anglès va intentar dues vegades colonitzar-nos en el nostre naixement com a Nació. Derrotat en 1806 i 1807, va envair i va colonitzar les illes i aigües el 1833 amb les quals va dominar per gairebé dos segles l'Atlàntic Sud. Convertit en potència imperialista, aliada a Estats Units en l'OTAN, va recuperar les posicions estratègiques colonitzades amb una nova invasió, i va reforçar la seva base militar, des d'on els seus submarins atòmics amenacen el litoral atlàntic i els seus avions poden arribar a tots els països de Sud Amèrica. A més, saqueja els nostres recursos pesquers i els jaciments petrolers. I usa aquestes possessions colonials per atribuir-se drets sobre els sectors antàrtics argentí, xilè i africà.

A 30 anys d'aquell 2 d'abril, reivindiquem els drets històrics, jurídics i geogràfics sobre les illes i aigües de l'Atlàntic Sud i la seva projecció antàrtica, i l'ús dels seus recursos en unitat amb els nostres germans llatinoamericans.

Denunciem a la dictadura argentina, proimperialista i genocida que va actuar sense més objectiu que perllongar el seu règim, davant la creixent protesta obrera i popular que venia manifestant-se i que va culminar en la vaga i mobilització del 30 de març de 1982, traint els qui empunyant les armes amb patriotisme van enfrontar la invasió colonialista. Honrem als combatents que van caure i van lluitar amb heroisme contra aquest imperialisme invasor.

Denunciem la política de «desmalvinització» *cipayà* i entreguista iniciada al final de la dic-

la guerra de Malvines

anglesa

a anglesos de Malvines!! Imperialistes de l'Amèrica Llatina!!

Atacada de l'Argentina sobre les Malvines i l'Atlàntic Sud

Per la Segona Independència Nacional

Lliurament de la nostra sobirania que continua amb

el govern de Cristina Kirchner

denunciar-los; per contra, malgrat el discurs, continua la política de *desmalvinització* i aprofundeix el lliurament dels recursos.

D'altra banda, aquest govern no té autoritat per parlar de sobirania, ja que forma part d'una força d'ocupació en la república germana d'Haití.

La causa de Malvines és una bandera antiimperialista continental que té el suport dels nostres pobles de Llatinoamèrica. Hi ha les condicions per lluitar per a la recuperació de les nostres Malvines, com a part d'un procés més integral cap a la segona i definitiva independència.

Exigim al govern nacional:

Denúncia dels Acords de Madrid d'octubre de 1989 (paraigua de sobirania) i febrer de 1990 (control de policia sobre les Forces Armades Argentines per part del Regne Unit de Gran Bretanya)

Derogació de la Llei 24.184 de Garantia a les inversions britàniques. No al pagament del deute extern a Anglaterra i als seus socis

Expropiació de l'aeroport britànic construït a Rio Negro propietat de Joe Lewis, monopolis, bancs i latifundis anglesos

Reglamentació i aplicació de la Llei 26.659 aprovada per

unanimitat al Congrés, que estableix sancions i la inhabilitació de les empreses que directa o indirectament participin de l'explotació dels recursos naturals de Malvines.

Prou de saqueig a Malvines, Famatina i a tota l'Argentina !!

Honor als herois de Malvines que van combatre contra l'imperialisme invasor !!

Convoquen:

CTA Capital – Central de Treballadors Argentins Capital, Agrupació 29 de Maig, Assemblies del Poble, Barris dempeus, CADHU, Convergència Socialista, CCC - Corrent Classista i Combativa, CEP - Corrent Estudiantil Popular Antimperialista, CUBA MTR – MESURO, Esquerra Socialista, Joves dempeus, JCCC - Joventut del Corrent Classista i Combativa, JCR - Joventut Comunista Revolucionària, Liberpueblo, Lliures del Sud, Moviment Sense Tabajo «Teresa Viu», MST - Moviment Socialista dels Treballadors, Moviment Universitari Sud, MUMALA - Dones de la Matria Llatinoamericana, Nou MES - Moviment al Socialisme, PCR - Partit Comunista Revolucionari, PRML - Partit Revolucionari Marxista Leninista, PSA – Partit Socialista Autèntic, PSTU - Partit Socialista dels Treballadors Unificat, Projecte Sud, Sudestada Secundaris

Nota: El manifest s'acompanya d'un altre dirigit als treballadors/es britànics

tadura. Aquesta política va ser continuada pel govern d'Alfonsín i sota Menem amb expressions d'humiliació política tals com els acords de Madrid -que van suposar col·locar sota «un paraigua» els nostres reclams de sobirania, garantint l'ocupació colonial- o com la Llei de Garanties, que atorga seguretat eterna als bancs i monopolis anglesos a l'Argentina, i estableix el control de l'Estat anglès sobre la defensa nacional del nostre país. De la Rúa després i el duhaldisme van continuar en la mateixa tònica política.

Aquests tractats s'han mantingut fins avui, sense que el govern kirchnerista hagi fet cap senyal per

Bolívia. Construïnt una organització política unitària

Èxit de la Trobada Nacional d'Organitzacions Socials

Convocat per la Protesta, davant la resolució del XV Congrés de la Central Obrera Boliviana de formar un «instrument polític dels treballadors», amb la presència de més de 50 representants d'organitzacions sindicals i socials i de representants internacionals de la Unitat Internacional de Treballadors (Quarta Internacional) i del MST de Xile (part de la UIT-CI), la Trobada Nacional va resoldre autodenominar-se «Trobada Nacional d'Organitzacions Socials per la Defensa dels Recursos Naturals i la Construcció d'una Alternativa Política».

En la Trobada hi va participar Jaime Solares, secretari Executiu de la Central Obrera Departamental de Oruro, membre del nou Comitè Executiu de la COB i encarregat pel XV Congrés de la COB, realitzat fa 3 setmanes a Tarija, d'impulsar la formació de l'instrument polític dels treballadors. Solares va explicar el perquè de la resolució del XV Congrés de la COB, la necessitat davant la política neoliberal, d'atropellament als drets populars i dels treballadors, que els treballadors i el poble construeixin la seva pròpia alternativa política. Va afirmar que informaria a la COB que a la Trobada s'estava donant el primer pas en aquesta direcció. També va manifestar que hi havia un programa revolucionari per a aquesta alternativa política, que eren les tesis de Huanuni, votades pel XVI Congrés de la Federació de Treballadors Miners Assalariats i reafirmades pel recent Congrés de la COB.

El company Carlos Rojas, dirigent de la Protesta, i exdirigent de la FEJUVE de l'Alto, va reafirmar que La Protesta estava al servei de la construcció d'aquest instrument polític i que, amb aquest objectiu central havia convocat la Trobada. Entre els presents Elbio Mamani, secretari executiu de la Federació de Mestres Rurals de la Paz, (...) Carlos Barrera, exvicepresident de la FEJUVE de l'Alto del 2003 i actualment dirigent de la

Protesta (...), Fany Nina, president electa al Congrés de Fejuve del 2010, Beatriz Ríos i Eulogia Xoqui de Ticona, les màximes dirigents gremials de Copacabana, Joni Quispe, dirigent camperol de Copacabana, Fernando Rojas, regidor de Copacabana, estudiants de l'UMSA (La Paz), l'UPEA (L'Alto), Jorge Flores, Julio Quilali i altres dirigents de juntes veïnals de l'Alto i de Cochabamba, una companya gremial de Santa Cruz, 3 companys dirigents MST Bolívia...

Resolucions

1. Organitzar una Segona Trobada, amb una àmplia convocatòria social, per aprofundir la defensa dels recursos naturals i aprofundir el debat sobre la construcció d'una alternativa política dels treballadors, sectors populars, camperols i indígenes del país. L'esdeveniment es durà a terme en el mes de Juny de 2012, a la ciutat de Cochabamba.

2. Per garantir la realització efectiva de la 2a Trobada, es constitueix el Comitè Organitzador de la 2a Trobada, conformat per representants de les organitzacions presents.

3. Es rebutja i censura amb fermesa les pretensions del govern de construir la carretera a través del TIPNIS (...). El rebuig de la carretera a través del TIPNIS es constitueix en la defensa central de la democràcia popular, de la democràcia de les masses, que l'actual govern busca sotmetre als interessos que defensa.

4. En aquest sentit els representants de les organitzacions socials i polítiques presents en aquesta 1a Trobada es comprometen a informar d'aquesta problemàtica als seus sectors i impulsar el suport moral i material a la IX Gran Marxa Indígena en defensa del TIPNIS que van anunciar les organitzacions indígenes afectades. (...)

5. Ens situem del costat dels treballadors del país, contra a la política governamental que apunta a atacar els drets laborals i socials conquerits (...) Els treballadors i el

poble no poden pagar la crisi econòmica financera internacional que ja copeja l'economia del país.

6. Plantegem la nacionalització de la banca, sense indemnització, i a favor del poble bolivià, per crear un banc estatal que financii l'economia popular sense usura.

7. Exigim la reducció del pressupost destinat a les forces armades, en benefici dels serveis de salut i educació pública.

8. Exigim la nacionalització, sense indemnització, de les empreses transnacionals, per industrialitzar els recursos naturals al país, sota el control democràtic dels treballadors i del poble bolivià.

9. Reclamem una nova Reforma Agrària, amb una redistribució equitativa de la terra (a favor de les comunitats sense terra o amb terra insuficient) i amb respecte als territoris indígenes.

10. Rebutgem l'atac i la desvalorització de les universitats públiques per part del govern, amb la intenció d'enaltir a l'educació privada, que no està per formar professionals sinó per lucrar.

Cochabamba,
12 de febrer de 2012

*Extret de la revista La Protesta,
Bolívia –secció de la UIT-*

Bòsnia. 20 anys de l'inici de la guerra

Srebrenica, no oblidem!

El 6 d'abril de 1992 va començar el conflicte més sagnant a Europa des de la II Guerra Mundial. La UE va reconèixer Bòsnia, però la guerra no va acabar fins el 14 de desembre de 1995 amb els acords de Dayton. Entre 98.000 i 250.000 morts segons les fonts, entre 1 i 2,5 milions de desplaçats i una neteja ètnica sistemàtica, amb la complicitat dels cascos blaus de l'ONU, legitimant les ocupacions sèrbies primer, desarmant als bosnians i lliurant «zones de seguretat» com Srebrenica, o avalant la conformació de la reaccionària República Srpska dins de Bòsnia. És el balanç no només de la lluita del poble bosnià per la seva independència contra un estat filofeixista, sinó també de la política de l'imperialisme per escamotejar-la al servei dels seus interessos.

El nostre partit de llavors, el PRT, va participar activament en la solidaritat amb el poble bosnià. Molts dels i les militants de LI van ser part dels 10 combois i un campament de treball de més de 100 persones, que entre el 93 i el 96 van anar a la ciutat minera i interètnica de Tuzla, al nord del país. L'ajuda, recollida a les portes de fàbriques, pobles, universitats o mines, era descarregada al sindicat miner o a la universitat, per ser distribuïda per les seves pròpies organitzacions entre treballadors i estudiants que compartien la seva feina amb la defensa de la ciutat com a part de les milícies. Va ser una campanya contra corrent de les il·lusions pacifistes en l'ONU d'un costat i els vells estalinistes que negaven el dret dels bosnians a nom del pretès caràcter «d'estat obrer» de la Sèrbia de Milosevic. Els paral·lelismes amb la Líbia o la Síria actuals són evidents.

La nostra campanya va estar basada en les reivindicacions bosnianes: la defensa del seu dret a la independència sense divisions ètniques. Per això vam defensar que només el poble bosnià podia garantir-ho –per la qual cosa vam reivindicar el seu dret a armar-se– doncs els interessos imperialistes no passaven ni per impedir la neteja ètnica, ni pel reconeixement de la unitat i viabilitat d'una Bòsnia independent, sinó per derrotar el procés autònom del poble bosnià.

Per això ens vam oposar al desplegament de cascos blaus que pretenien imposar el pla de la divisió garantint les zones ocupades pels serbis d'un costat, i forçant que el govern d'Izetvegovic fos prenent un caire musulmà que li justificués un pla de pau dividit ètnicament. La

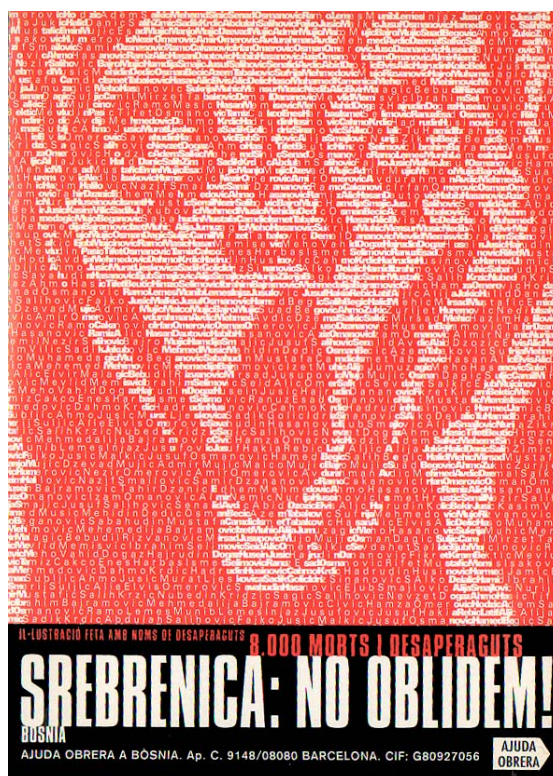
nostra alerta desgraciadament es va confirmar en forma brutal a Srebrenica, com vam recollir en el llibre que vam publicar dels testimonis de les seves dones, a les quals vam acompanyar al Parlament europeu a exigir responsabilitats.

Òbviament no es van assumir: els cascos blaus, en aquell cas holandesos, havien «garantit» una zona de seguretat a la ciutat, imposant com a condició el desarmament de la població de Srebrenica a canvi del compromís de les milícies sèrbies de frenar el seu avanç. Quan les milícies sèrbies van trucar a la porta, els cascos blaus es van retirar lliurant a la seva sort a la població desarmada: la ciutat va ser netejada ètnicament amb 10.000 morts i dones i nens forçats a fugir pels boscos sota foc serbi.

També la nostra denúncia de la «pau» de Dayton, a la qual vam anomenar *la pau dels cementiris*, avui pot verificar-se. Els cascos blaus van continuar desplegats fins 2003 i l'OTAN fins 2004, quan van ser substituïts per la EUFOR Althea, missió militar de la UE que supervisa el compliment de Dayton. Entre d'altres coses aquest acord ja definia que l'administració bosniana estaria

tutelada per un alt representant triat pel Consell de la UE. Actualment, Bòsnia continua fracturada per línies ètniques avalades per aquells acords: els dos ens autònoms que formen el país –el comú de musulmans i croats, i el serbi de la República Srpska– com els tres pobles, funcionen per separat. Les institucions centrals, les comunes de les tres ètnies, estan paralitzades ja que gairebé mai coincideixen. Un atur proper al 45%, alts nivells de corrupció i clientelisme polític, completen el trist panorama que va fomentar aquella «pau» forjada amb els cascos blaus de l'ONU, apadrinada pels Estats Units i fins avui tutelada per la UE.

M. Esther del Alcázar

Grècia:

Entrevista a Leta Zotaki, de l'hospital de Kilkis, ocupat a febrer

«Ja es hora de prendre el destí de les nostres vides a les nostres pròpies mans»

Els companys de Front Obrer de Turquia han estat a l'hospital de Kilkis a Grècia per fer-los arribar la solidaritat. Han entrevistat Leta Zotaki, la presidenta del Sindicat de Metges de l'Hospital Kilkis i membre de l'assemblea de l'Hospital, sobre la seva lluita i els seus efectes sobre la situació política a Grècia.

Front Obrer – Leta, ens agradaria saber primer les transformacions que es viuen al sistema sanitari a Grècia, que òbviament ha estat determinants en la vostra lluita.

Leta – Fins fa deu anys teníem un sistema sanitari bastant saludable. Per exemple, si portaven aquí una víctima d'un accident, la tractàvem gratuïtament i com mereixia el cas. Però després, a poc a poc, van començar a tallar els fons, el personal i l'equipament de l'hospital. I fa dos anys quan van començar les exigències de la Troika tot es va enfonsar. Vivim gairebé una destrucció total del sistema.

FO – Ha començat el copagament?

L – Sí, va començar el copagament, i van tallar dràsticament el pressupost de l'hospital i van acomiadar gent... L'agost passat van deixar de pagar les hores de guàrdia als metges. Aquest va ser el primer problema salarial. I després a l'octubre a tots els empleats excepte els metges, els van començar a aplicar una taula salarial comuna, i van redefinir els salaris a un nivell més baix del que es cobrava. Per exemple, un treballador que al febrer havia de cobrar 1.000 euros, va cobrar 4 o 8 euros. Molts treballadors han tingut problemes psicològics per això.

Un altre gran problema, sobretot

després dels mesos de l'estiu, va ser la falta de personal a l'hospital. No teníem a ningú per exemple per fer proves de sang... Ens faltava equipament per dur a terme proves com a mamografies, o ultrasons. Teníem menys metges. Al departament d'urologia només hi ha un sol metge. No hi ha cap metge al departament de pediatria, avísem pediatres d'altres hospitals perquè visitin. No tenim suficients cardiòlegs. Així que l'hospital gairebé no serveix per res. Això suposava que anaven a tancar l'hospital. Per a la Troika, si un hospital està funcionant per sota del 50% de la seva capacitat, no és funcional i cal tancar-lo. El nostre hospital funcionava per sota del 40% de la seva capacitat. Així que va arribar un moment en què decidir que calia fer alguna cosa.

FO - Quin va ser el vostre punt de partida?

L – Vam partir de tres punts. Primer, ens vam dir: tenim força i hem de prendre el nostre destí a les nostres mans. Segon, que sabíem com funcionava l'hospital. Ni el Govern ni ningú sabien millor que nosaltres la feina que fem. I finalment, partim del fet que tots som iguals... No som metges, infermeres, tècnics... Tots som humans i som iguals. El nostre deure és treballar per al poble de Kilkis, perquè tingui un servei sanitari bo i gratuït. Aquesta era la responsabilitat que no complia el Govern... Llavors què havíem de fer?

FO – Així que va acabar pensant en l'ocupació...

L – Sí. Vam dir, «al cap i a la fi tenim un Govern il·legal, així que som lliures de fer el que vulguem... Ocuparem l'hospital». Primer vam decidir ocupar la recepció perquè cap pacient hagués de pagar res en arribar a l'hospital. La situació era tan absurda com a insostenible... Per exemple una víctima d'un accident que s'havia de quedar entre 13 i 20 dies a l'hospital, havia de pagar fins a 7.800 euros... Això significava un «atemptat» contra la víctima.

Així que vam dir «no, ningú ha de pagar res, aquest servei és l'obligació del Govern...» Hi havia gent que deia que el Govern ens acomialaria, tancaria alguns departaments o tot l'Hospital, etc. Malgrat això vam prendre sota el nostre control tots els protocols que anaven i venien entre el Ministeri i l'hospital.

De fet podríem haver fet un control millor. No vam ser suficientment efectiu, doncs dels 600 empleats 250 van participar en l'ocupació. Si poguéssim fer participar tothom tindríem un control millor sobre l'hospital. Però si tens enemics dins tindràs por de ser acusat de no gestionar bé els diners de l'Estat, doncs al cap i a la fi és un

sistema sanitari públic. Per això no vam poder efectuar bé el control financer, però de la resta d'activitats, vam complir amb totes durant tres setmanes...

FO – Després vau suspendre l'ocupació.

L – Sí, perquè els enemics dins i fora, és a dir tots els que estan del costat del Govern, van intentar aturar-nos... Van atemorir molta gent. Els van fer xantatge. Ens van amenaçar amb acomiadaments... Al final l'ocupació va començar a diluir-se a poc a poc, i la vam suspendre temporalment.

Però la idea ha començat a estendre's per tot el país. Hi ha altres hospitals que ens van prendre com a exemple i van aplicar el nostre mètode. Ahir van començar ocupacions en dos hospitals de Creta. I també a Atenes hi ha hospitals que van decidir ocupar seguint la nostra lluita... No exactament com ho vam fer nosaltres, però almenys van ocupar les Recepcions i simbòlicament les oficines de l'administració. Això és un triomf per a nosaltres...

Les assemblees que seguim organitzant són molt importants. Participen tant els treballadors de

els treballadors dels quals estan afiliats al nostre sindicat. I totes aquestes seccions sindicals estan afiliades al sindicat nacional. Ens coordinem a través d'aquesta xarxa sindical. Però vull afegir una cosa més: els sindicats estan controlats pels polítics, estan gairebé «envaïts» per ells. Per això és molt difícil aconseguir suport d'ells. No volen unir les lluites, doncs tenen por de no poder controlar-les. Tot el sistema té por d'una revolució... Tenen por de la ràbia del poble... Tenen por que els diguin: «Sou falsos, sou il·legals, sou els nostres enemics, heu de marxar». Perquè la gent ja s'adona d'una cosa: això no és un problema financer, és un problema polític. A més el mateix es viu a Espanya, a França, en tota la UE... Així que teniu sort de no pertànyer a la UE. La UE és un sistema només per als bancs.

FO – Vau tenir suport de les organitzacions d'esquerres?

L – Ens van donar suport, però sobretot verbalment. De fet nosaltres procurem estar lluny de les etiquetes. Vam voler que la gent ens donés suport lluny de les etiquetes.

nostre govern no és legal, ni és triat... No el reconeixem... Per això no demanem res amb la vaga, triem una via diferent, una lluita diferent... Volíem que ens retornessin la nostra vida, la vida dels nostres fills. Tinc una filla, té una bona formació, però està en atur. No vol anar a Alemanya o a EUA per buscar feina. Vol quedar-se amb mi, a casa, amb els nostres gossos i gats, amb el nostre mar i sol... Però no els permeten aquesta opció. Per què ella i altres joves han d'emigrar per treballar? És una situació penosa, molt dolorosa... És un delictes fer viure això a la gent.

FO – Molts països tenen el mateix problema. Llavors què proposeu? Com podem recolzar la vostra lluita?

L – Si tots els treballadors ocupen els hospitals, cap govern pot resistir ni un dia, crec jo. Hem d'aconseguir-ho. Hem de coordinar-nos...

FO – Les revolucions àrabs, com us han influenciat?

L – Des d'un principi les revolucions àrabs van crear un clima de primavera... No obstant això els imperialistes intenten controlar-les a través dels polítics... De tota manera les revolucions alimenten l'esperança. El poble s'adona del seu poder i no vol que se li escapi de les mans.

FO – Tornant a la vostra lluita. Vau viure i seguïu vivint, una experiència assembleària molt important. Ens ho pots explicar una mica més: com funcionen les assemblees?

L – Abans de res els metges, els infermers, els treballadors ens reunim en aquestes assemblees. Discutim el procés de la lluita i prenem decisions... Cadascú diu el que pensa sobre la situació i les seves propostes. I després votem les propostes per executar-les. En la primera assemblea hem traçat la línia entre «nosaltres» i «ells». Diem que no hi ha res més, cadascun havia de triar el seu costat. En la tercera setmana, (...) en l'última votació es va decidir suspendre l'ocupació, pel 60% dels vots contra 40%.

l'hospital com la gent de la ciutat, i discutim tot el procés en aquestes assemblees. Els expliquem que el que fem és vital per a la ciutat, i intentem que participi més gent, que ens donin més suport.

FO – Us coordineu amb altres hospitals?

L – A cada regió hi ha hospitals

FO – En un any heu viscut moltes vagues. Però la vostra lluita va ser diferent amb l'ocupació, sobretot pensant en els hospitals, no és així?

L – Per mi la vaga és un mètode de lluita dels temps de pau. Pots demanar amb vaga a un govern legal que et pugui el salari o que et doni drets socials, però el

FO – Dius «la vam suspendre»: teniu un pla per continuar amb la lluita?

L – Esperem importants esdeveniments després de les eleccions al maig o juny. S'ho estan venent tot... Els ports, els nostres cases, tots els parcs... Fins i tot es venen el mar i l'aire del país... S'ho venen tot... És un atacamant. I no hi ha cap polític jutjat per aquest crim. Crec que la gent ampliarà les mobilitzacions. Per descomptat la repressió augmentarà també, pot ser que prengui una forma sagnant... Hem de triar el moment correcte per reprendre la nostra lluita, i per això diem que la vam suspendre... No ha acabat res, només estem esperant...

Tot el que puc dir-vos a vosaltres i a tots els treballadors d'Europa, és que no hem de cedir... Ja és hora de prendre el destí de les nostres vides a les nostres pròpies mans.

Kilkis, Grècia
24 de març 2012

Grècia

No és suïcidi, és assassinat!

«El Govern de Tsolakoglou(*) ha aniquilat tota possibilitat de supervivència per a mi, que es basava en una pensió molt digna que jo havia pagat pel meu compte sense cap ajuda de l'Estat durant 35 anys. I atès que la meva avançada edat no em permet reaccionar d'una altra forma (encara que si un compatriota grec agafés un kalashnikov, jo seria el segon) no veig una altra solució que posar fi a la meua vida d'aquesta forma digna per no haver d'acabar furgant en els contenidors d'escombraries per poder subsistir. Crec que els joves sense futur agafaran algun dia les armes i penjaran cap per avall als traïdors d'aquest país a la plaça Syntagma, com els italians van fer amb Mussolini en 1945".

Carta de Dimitris Christoulas, el jubilat de 77 anys que el 4/04/2012 se suïcidava d'un tret al cap davant el Parlament, a la plaça Syntagma. En 2009, 2010 i 2011 les xifres de suïcidis han augmentat el 38 % i el 69 % respectivament sobre la mitjana dels anys anteriors, per situar-se, respectivament, en 507, 622, i 598 fins al 10 de desembre de 2011, segons un informe de la Policia grega lliurat al Parlament. Com cridaven els manifestants: no són suïcidis sinó assassinats.

(*)Tsolakoglou va ser el primer ministre col·laboracionista que va governar Grècia durant l'ocupació dels nazis, en clara referència a l'actual Govern de Lucas Papademos.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515** (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

LI